Ὑπογραμμίζει ὅτι οἱ Λεμεσοῦ καὶ Κηρυνείας προέβαλον δυναμικὰς ἀντιστάσεις

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΚΥΠΡΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ

Ἐπισημαίνει, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι κάμνει γέφυρας τοῦ Πάπα μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας

Παραθέτομεν τὴν ἀποκαλυπτικὴν συνέντευξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου διὰ τὴν προδοσίαν τῆς Πίστεώς μας ὑπὸ τῶν σημερινῶν κεφαλῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰς αὐτὴν ἀποκαλύπτει ἐπίσης ὅτι: 1ον) Οἱ Μητροπολῖται Λεμεσοῦ καὶ Κηρυνείας προέβαλον δυναμικὰς ἀντιστάσεις εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Κύπρου διὰ τὴν μὴ ἔλευσιν τοῦ Πάπα εἰς τήν Κύπρον. 2ον) Ὁ Πάπας ἐζήτησε τὴν «ἄδειάν» του διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Κυπριακῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν ἔδωσε (Συμπεριεφέρθη ὡς καὶ ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Χριστόδουλος κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα Ἰωάννου εἰς τὰς Ἀθήνας) καὶ 3ον) Κάμνει γέφυρας διὰ νὰ συναντηθῇ ὁ Πάπας μετὰ τοῦ Πατριάρχου Μόσχας. Ἡ συνέντευξις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2α Ἰουνίου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«—ΕΡ: Μακαριώτατε, ποιὰ σημασία ἀποδίδετε στὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ΄;

—ΑΠ: Εἶναι ὑψίστης σημασίας, διότι θέλουμε τὴ συμπαράστασή του στὶς προσπάθειες γιὰ δίκαιη λύση τοῦ Κυπριακοῦ καί, διότι ὡς Ἐκκλησία Κύπρου θέλουμε νὰ ἔχουμε ἄριστες σχέσεις πρῶτα μὲ τὶς κατὰ τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ δεύτερο μὲ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ὀρθόδοξη ἀπὸ ἐτῶν βρίσκεται σὲ θεολογικὸ διάλογο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς ἄλλες ὁμολογίες καὶ θρησκεῖες. Ὁ 21ος αἰώνας εἶναι αἰώνας τοῦ διαλόγου. Πρέπει νὰ πρυτανεύσει ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθρούς μας, πόσο μᾶλλον τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας.

Ἐξάλλου, στὴν ἐποχή μας δὲν νοεῖται νὰ εἴμεθα ἐσωστρεφεῖς καὶ ἀπομονωμένοι. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου κινεῖται σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο. Πιστεύω ὅτι ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα εἶναι καὶ μιὰ εὐκαιρία νὰ τὸ ἀποδείξουμε ἔμπρακτα ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου διαδραματίζει ρόλο ἀγάπης καὶ συναντίληψης. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ κάνουμε ὅτι μποροῦμε γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα ἐπιτυχής.

—ΕΡ: Ὁ Πάπας ἔχει καὶ ποίμνιο ἐδῶ στὴν Κύπρο, τοὺς Μαρωνίτες καὶ Λατίνους, ποὺ εἶναι τμῆμα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ χιλιάδες ἀλλοδαπῶν ποὺ ζοῦν στὸ νησί μας

—ΑΠ: Εἶναι ὀρθὴ ἡ παρατήρησή σας. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνοικτὴ τὴν πόρτα μας μὲ πολὺ ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς συμπατριῶτες μας καὶ τοὺς ξένους.

—ΕΡ: Ὁ Πάπας ἔρχεται μὲ πρόσκληση τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς δὲν τὸν εἴχατε προσκαλέσει, ὅταν κάνατε τὸ 2007 τὴν πρώτη ἐπίσκεψη προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου στὸ Βατικανό;

—ΑΠ: Ἡ δική μου πρόσκληση ἦταν ἀπὸ τότε καὶ ἦταν ἀνοικτή. Τῆς δικῆς μου πρόσκλησης εἶχε προηγηθεῖ πρόσκληση τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου Τάσσου Παπαδόπουλου. Πέρσι τὸν Σεπτέμβριο, ὅταν ὁ Πάπας κατ’ ἀρχὰς ἀποφάσισε νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν πρόσκληση τοῦ Προέδρου Χριστόφια, ἦλθε καὶ μὲ εἶδε ὁ Ἀποστολικὸς Νούτσιος καὶ μοῦ ἀνέφερε ὅτι ὁ Πάπας, πρὶν δώσει τὴν ὁριστική του ἀπάντηση, θὰ ἤθελε νὰ ἔχει τὴ συγκατάθεση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

—ΕΡ: Αὐτὸ σᾶς ἐλέχθη προφορικῶς ἢ σᾶς ἐπιδόθηκε καὶ ἐπιστολὴ τοῦ Πάπα;

—ΑΠ: Ὁ Νούτσιος ἦταν κομιστὴς καὶ σχετικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πάπα. Ἐξέφρασα τὴ χαρά μου, γιατί ὁ Πάπας ἀποφάσισε νὰ ἔλθει στὴν πατρίδα μας.

ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

—ΕΡ: Ποιὰ ἡ ἐκτίμησή σας γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο του;

—ΑΠ: Ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ ἀναγνωρίζεται εὐρύτατα ὡς στοχαστὴς καὶ διαπρεπὴς θεολόγος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπερασπιστὴς τῆς εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης καὶ ὡς δημιουργικὸς ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης. Παράλληλα, εἶναι ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς προσεγγίσεως μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Ἐπίσης, ἐργάζεται γιὰ νὰ ἀρθοῦν τὰ προβλήματα καὶ ἐμπόδια χιλιετιῶν, ὥστε νὰ καταστεῖ δυνατὴ ἡ πλήρης κοινωνία μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολο, ἀλλὰ ὁ Πάπας Βενέδικτος ἔχει ἐκδηλώσει τὴ βούλησή του νὰ ἐργαστεῖ γιὰ νὰ φθάσουμε κάποτε Ὀρθόδοξοι καὶ Καθολικοὶ μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, χωρὶς αὐτὴ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ, στὴν ἑνότητα καὶ στὴν πίστη καὶ στὴν μυστηριακὴ κοινωνία.

—ΕΡ: Βέβαια, πρόσφατα δέχεται ἔντονες ἐπικρίσεις γιὰ σκάνδαλα παιδεραστίας κληρικῶν.

—ΑΠ: Ἔχει καθῆκον ὡς προκαθήμενος νὰ ἀντιμετωπίσει αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ πιστεύω ὅτι τὸ ἀντιμετωπίζει καταλλήλως.

—ΕΡ: Στὴν πρόσφατη ἐπίσημη ἐπίσκεψή σας στὸ Φανάρι συζητήσατε μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα;

—ΑΠ: Ἀνταλλάξαμε κάποιες ἀπόψεις καὶ γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ

ΜΟΣΧΑ — ΒΑΤΙΚΑΝΟ

—ΕΡ: Τελευταῖα φαίνεται νὰ ὑπάρχει μιὰ προσπάθεια γιὰ ἐξομάλυνση τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ Βατικανοῦ. Πῶς βλέπετε νὰ προχωρᾶ τὸ θέμα αὐτό;

—ΑΠ: Πάντοτε πίστευα καὶ πιστεύω ὅτι ὁ διάλογος ἀπαλύνει καὶ πολλὲς φορὲς κλείνει πληγές. Ἐκτιμῶ ὅτι ἔφθασε ὁ καιρὸς νὰ συναντηθοῦν ὁ Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος καὶ νὰ ἀρχίσουν διάλογο.

—ΕΡ: Ἐσεῖς διαδραματίζετε κάποιο ρόλο πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση;

—ΑΠ: Τώρα ὄχι. Στὸ παρελθὸν ἐπὶ τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχη Ἀλέξιου εἶχα κάνει κάποια προσπάθεια, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἀπομόνωση δὲν βοηθᾶ καὶ δὲν λύνει προβλήματα. Σήμερα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι καὶ οἱ δύο πλευρὲς ἔχουν ἀντιληφθεῖ ὅτι πρέπει νὰ συνομιλήσουν.

ΟΙ ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

—ΕΡ: Ἂς ἔλθουμε στὰ δικά μας σὲ σχέση μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα. Οἱ Μητροπολίτες Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, μὲ συνέντευξή του, καὶ Κυρηνείας Παῦλος, μὲ ἄρθρο του, δημοσιοποίησαν τὴν ἔντονη διαφωνία τους μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα καὶ μὲ συμμετοχὴ σὲ ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν Ποντίφικα. Ἐσεῖς ποῦ ἀποδίδετε τὸ γεγονὸς ὅτι, ἀφοῦ συμφώνησαν γιὰ τὴν ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, στὴ συνέχεια ἐξέφρασαν δημόσια τὴ διαφωνία τους;

—ΑΠ: Ἐκτιμῶ ὅτι ἄλλοι εἶναι οἱ λόγοι γιὰ τὸν Μητροπολίτη Λεμεσοῦ καὶ ἄλλοι γιὰ τὸν Κυρηνείας. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ πιέστηκε πολὺ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ ἴσως ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Ἐξάλλου σὲ ὁμιλίες καὶ κηρύγματά του κατὰ καιροὺς ἀποφαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, εἶναι αἱρετικοί. Δικαίωμά του νὰ πιστεύει ἔτσι καὶ τὸ σεβόμαστε. Ἐκεῖ ποὺ διαφωνῶ εἶναι ὅτι ἦταν ἀχρείαστη ἡ δημόσια τοποθέτησή του, μετὰ τὴν ὁμοφωνία στὴ Σύνοδο ἀναφορικὰ μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐγκυκλίου, ποὺ ἀναγνώστηκε στοὺς Ἱεροὺς Ναούς.

—ΕΡ: Γιὰ τὸν Μητροπολίτη Κυρηνείας ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι;

—ΑΠ: Νομίζω ὅτι εἶναι διαφορετικοί, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐπεκταθῶ.

—ΕΡ: Ὁ Μητροπολίτης Κυρηνείας στὸ ἄρθρο του ὑποστηρίζει ὅτι ὅλα ἦταν τετελεσμένα καὶ ὅτι στὴ Σύνοδο τοὺς ἐνημερώσατε, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε πρὶν δοθεῖ ἡ συγκατάθεση τῆς Συνόδου γιὰ τὴν ἐπίσκεψη νὰ ρωτηθοῦν οἱ Ἱεράρχες κατὰ πόσον συμφωνοῦν. Ποιὸ εἶναι τὸ σχόλιό σας;

—ΑΠ: Ὁ Ἅγιος Κυρηνείας ἐξέφρασε τὶς ἔντονες διαφωνίες του, τὶς ὁποῖες σεβόμεθα. Ἄλλωστε, γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἴπαμε ὅτι, ὅποιος δὲν θέλει, εἶναι ἐλεύθερος νὰ μὴ ἔρθει στὶς ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν Πάπα.

—ΕΡ: Τὴν Πέμπτη, παραμονὴ τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα, συνεδριάζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μὲ θέμα τὸν προϋπολογισμὸ τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ συζητηθεῖ ἐκ νέου καὶ τὸ θέμα τῆς ἐπίσκεψης;

—ΑΠ: Ἡ Σύνοδος γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐπίσκεψης ἀποφάσισε καὶ ἐξέδωσε σχετικὴ ἐγκύκλιο. Ὅμως προτίθεμαι νὰ καλέσω ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς νὰ ἀφήσουν τὶς προσωπικές του ἀπόψεις καὶ νὰ συμπεριφερθοῦν ὀρθὰ καὶ θὰ ζητήσω ἐξηγήσεις ἀπὸ τοὺς δύο Μητροπολίτες γιὰ τὴ στάση τους μετὰ τὴν ἐγκύκλιο τῆς Συνόδου.

—ΕΡ: Σὲ δηλώσεις σας μιλήσατε ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο ἀποβολῆς Ἱεραρχῶν ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδο. Εἴσαστε ἀποφασισμένος, ἂν χρειαστεῖ, νὰ προχωρήσετε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση;

—ΑΠ: Μᾶλλον δὲν ἔγινε ἀντιληπτό, τί ἀκριβῶς εἶπα. Ἀπαιτῶ ἀπὸ ὅλα τὰ Μέλη τῆς Συνόδου νὰ σέβονται τὶς ἀποφάσεις της, ἀνεξαρτήτως τῶν προσωπικῶν τους ἀπόψεων, οἱ ὁποῖες, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι ἀπόλυτα σεβαστές. Ὅμως, ὅποιος δὲν σέβεται τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, θὰ πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ἐπιλέξει κατὰ πόσο θὰ συνεχίζει νὰ εἶναι μέλος της. Ἂν δὲν σεβόμεθα τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, τότε γιατί νὰ εἴμεθα μέλη της;

—ΕΡ: Ὁ κόσμος ἀκούει τοὺς δύο αὐτοὺς Ἱεράρχες, ἀλλὰ καὶ ἄλλους θεολόγους, νὰ λένε ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλὰ αἵρεση καὶ ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀρχηγὸς αἵρεσης. Ἀληθεύει αὐτό;

—ΑΠ: Ὁ Πάπας εἶναι προκαθήμενος Ἐκκλησίας καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι προσωπική μου ἄποψη, ἀλλὰ θέση τοῦ συνόλου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ὀρθοδοξία δέχεται ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἀδελφὴ καὶ κάνει μαζί της θεολογικὸ διάλογο, στὸν ὁποῖο μετέχουμε καὶ ἐμεῖς, μὲ στόχο νὰ φθάσουμε στὴν ἑνότητα τῆς πρώτης μετὰ Χριστὸ χιλιετίας. Ἄρα, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ ὡς Ἐκκλησία καὶ τὸν προκαθήμενό της ὡς κανονικὸ Ἐπίσκοπο τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης. Ὅταν ἀνταλλάσσουμε ἑόρτιες ἐπιστολὲς καὶ ἄλλα γράμματα, ἀποκαλοῦμε τὸν Πάπα “Ἁγιώτατο Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ ἀγαπητὸ ἀδελφό”.

—ΕΡ: Ὑπάρχει ἀπόφαση Ἱ. Συνόδου τῆς Ὀρθοδοξίας ὅτι ὁ Ρωμαιοκαθολικισμὸς εἶναι αἵρεση;

—ΑΠ: Ἐξ ὅσον γνωρίζω δὲν ὑπάρχει κάτι τέτοιο. Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἀποσχίστηκε, ξέφυγε ἀπὸ τὸ Ὀρθὸ Δόγμα.

ΤΙ ΘΑ ΣΥΖΗΤΗΣΩ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑ

—ΕΡ: Ἔχετε δηλώσει ὅτι στὴ συνάντησή σας μὲ τὸν Πάπα θὰ τοῦ θέσετε τὸ Κυπριακὸ καὶ ἰδιαίτερα τὸ θέμα τῆς σύλησης τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς παρεμπόδισης στὴν ἄσκηση τῶν λατρευτικῶν δικαιωμάτων τῶν Χριστιανῶν στὰ κατεχόμενα. Αὐτὰ τὰ ζητήματα τὰ εἴχατε θέσει πρὸ διετίας στὸ Βατικανό. Τί ἔκανε ὁ Πάπας αὐτὴ τὴ διετία ποὺ πέρασε;

—ΑΠ: Θὰ ρωτήσω νὰ μάθω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπόψη μας ὅτι ἡ Ἄγκυρα δὲν ἔχει ἀνταποκριθεῖ στὶς ἐπίμονες ἐκκλήσεις καὶ τοῦ σημερινοῦ καὶ τοῦ προηγούμενου ἀμερικανοῦ Προέδρου νὰ ἀνοίξει τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Ἀντιλαμβάνεστε ὅτι πολὺ περισσότερο δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀκούσει τὸν Πάπα. Στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ ἔχω ἰδιαίτερη συνομιλία μὲ τὸν Πάπα, θὰ τοῦ παραθέσω γεῦμα καὶ θὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο.

—ΕΡ: Στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο ὑπάρχει καὶ ἡ ἔκθεση γιὰ τὴ λεηλασία τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἀπὸ τὸν Τοῦρκο ἀρχαιοκάπηλο Ἀϊντὶν Ντικμέν. Πολλὰ ἀπὸ τὰ συληθέντα, ἂν καὶ κατασχέθηκαν ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τὴ Γερμανία, βρίσκονται ἀκόμη στὴν ἀστυνομία τοῦ Μονάχου καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου δίνει δικαστικὴ μάχη γιὰ τὸν ἐπαναπατρισμό τους. Δεδομένου ὅτι ὁ Πάπας εἶναι Γερμανός, θὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ ἀναλάβει κάποιο ἰδιαίτερο ρόλο πρὸς τὴ Γερμανία γιὰ νὰ ἔχει αἴσιο τέλος ἡ ὑπόθεση αὐτή;

—ΑΠ: Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ εἶχα παρακαλέσει προσωπικὰ τὴν κυρία Μέρκελ, θὰ παρακαλέσω τώρα καὶ τὸν Πάπα.

—ΕΡ: Νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ θέσετε στὸν Πάπα καὶ τὴν ἀνάγκη συντήρησης τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα καὶ τὸ αἴτημά σας νὰ δοθεῖ ἄδεια στὸν Ἡγούμενο καὶ τὴν ἀδελφότητα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα νὰ τοὺς ἐπιτραπεῖ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Ἱ. Μονή τους;

—ΑΠ: Τὸ σκέφτομαι καὶ αὐτό.

—ΕΡ: Ἐσεῖς θὰ προσφωνήσετε τὸν Πάπα στὴ Στήλη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Πάφο;

—ΑΠ: Μάλιστα.

—ΕΡ: Μετὰ τὴ συνάντησή σας στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ ἐκδοθεῖ κοινὴ δήλωση;

—ΑΠ: Ὄχι, αὐτὸ δὲν προβλέπεται».

Μπορεῖς νὰ βοηθήσῃς κι’ ἐσὺ τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ἂν θελήσῃς. Γράψε κι’ ἐσὺ ἕνα ΝΕΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΝ.

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στασία. Εἶναι ἡ ἀποθήκη τῶν ἀχρήστων πραγμάτων. Σκουριασμένοι τενεκέδες μὲ λάδια, ἀποκέρια παντοῦ, μανουάλια μαυρισμένα, εἰκόνες παραπεταμένες, στρωσίδια φθαρμένα καὶ θρανία ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, ποὺ πρὸ ἐτῶν ἔχει καταρρεύσει. Τὴν ἀρνητικὴ εἰκόνα συμπληρώνουν καὶ τὰ τρωκτικά, ποὺ δουλεύουν ἀνενόχλητα.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μείνουμε στὴν ἀρνητικὴ εἰκόνα, ποὺ παρουσιάζουν οἱ συγκεκριμένοι αὐτοὶ Ἱεροί Ναοί. Μποροῦμε κάτι νὰ κάνουμε. Πρέπει νὰ εὐαισθητοποιηθοῦμε λίγο καὶ νὰ θεωρήσουμε καθῆκον μας τὴν εὐπρέπεια τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Πρῶτα βέβαια οἱ κληρικοὶ καὶ μετὰ οἱ λαϊκοί. Εἶναι ὡραῖο πρᾶγμα νὰ ἀφιερώνεις λίγο χρόνο καὶ νὰ ἐργάζεσαι στὸν Ἱερὸ Ναό. Νὰ καθαρίζεις, νὰ τακτοποιεῖς καὶ νὰ φροντίζεις γενικότερα τὸ οἶκο τοῦ Θεοῦ. Νὰ νιώθεις ὅτι περιποιεῖσαι κάτι δικό σου, ποὺ συγχρόνως ἀνήκει καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους. Νὰ θέλεις νὰ εἶναι ὅλα ὄμορφα καὶ ἑλκυστικά. Νὰ εἶσαι ἕνας ἐθελοντὴς νεωκόρος, χωρὶς νὰ φαίνεσαι καὶ χωρὶς νὰ θέλεις νὰ σοῦ ἀναγνωρίσουν τὴν προσφορά. Ὅλα αὐτὰ δὲν γίνονται κατόπιν ἐντολῆς ἀνωτέρου. Ἀντίθετα, προϋποθέτουν εὐσέβεια καὶ ἱερὸ ζῆλο.

Δὲν ἔχω πολλὲς ἐλπίδες ὅτι σύντομα κάτι θὰ ἀλλάξει. Καθὼς συνεχίζεται ἡ ἐρήμωση τῆς ἐπαρχίας καὶ οἱ ἱερεῖς ὅλο καὶ περισσότερο θὰ ἀραιώνουν, ἡ κατάσταση θὰ χειροτερεύει. Καὶ ὁ κίνδυνος νὰ καταρρεύσουν οἱ σπουδαῖοι καὶ ἀξιοθαύμαστοι Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς ὑπαίθρου θὰ μεγαλώνει.

Ἀλίμονο, βρισκόμαστε σὲ μιὰ πολὺ δύσκολη ἐποχή, ὅπου ἡ εὐσέβεια ἔχει μειωθεῖ σὲ ἀνησυχητικὸ βαθμὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν γίνει ἀδιάφοροι γιὰ τὴ διάσωση τῶν μνημείων τῆς πίστεώς μας.

ΝΑ ΛΑΒΗ ΘΕΣΙΝ ΤΟ ΑΓΙΩΝΥΜΟΝ ΟΡΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραφῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Εἶναι ὅμως καὶ ἡ προωθημένη δύναμις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν Κύπρον. Αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπεν εἰς τὴν συνέντευξίν του εἶναι πολὺ σοβαρά. Οὐσιαστικῶς λέγει ὅτι δὲν ἤρθησαν μόνον τὰ ἀναθέματα, ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀλλὰ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ Αὐτῆς τὰ μυστήρια τοῦ Παπισμοῦ, ἀμνηστεύεται ἡ διαστροφὴ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν Παπικῶν καὶ ἡ αἵρεσίς του περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὑπὸ τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἀναγνωρίζεται ὁ Πάπας ὡς κανονικὸς Ἐπίσκοπος, ἐνῶ ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι εὑρίσκεται ἐκτὸς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἕνωσις ἔχει γίνει εἰς ἐπίπεδον κορυφῆς. Διὰ τὴν Διοικοῦσαν, ἀνὰ τὸν κόσμον, Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν ὑφίστανται διαφοραί. Δι’ αὐτὸ καὶ προσφωνοῦν τὸν Πάπαν ὡς Ἁγιώτατον Ἀδελφόν. Τὸ πρόβλημα τῶν Ὀρθοδόξων κεφαλῶν τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ «ἀποκάλυψις τῆς ἑνώσεως» εἰς τὸν ἔντιμον Κλῆρον καὶ τὸν πιστὸν λαόν. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Κλήρου εἶναι ἀντίθετος μὲ ὅσα συντελοῦνται εἰς τὰ παρασκήνια μεταξὺ τῶν κεφαλῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παπικῶν. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἡ Ἀκρόπολις τῆς Πίστεώς μας.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, προσφάτως καὶ μὲ ἀφορμὴν τὸ Θεολογικὸν Διάλογον εἰς τὴν Κύπρον διὰ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα, διεκήρυξε διὰ ἠπίας ἀνακοινώσεώς του ὅτι: 1ον) Ὁ Πάπας εὑρίσκεται ἐκτὸς Ἐκκλησίας. 2ον) Ὁ Παπισμὸς εἶναι αἵρεσις καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν Ἐκκλησία. 3ον) Αἱ συζητήσεις διὰ τὴν ἕνωσιν καὶ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα πρέπει νὰ γίνουν, ἀφοῦ ὁ Παπισμὸς ἀποκηρύξη τὴν αἵρεσίν του, μετανοήση καὶ ἐπανέλθη εἰς τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεώς μας. Καὶ 4ον) Δὲν νοεῖται ἕνωσις «Ἐκκλησιῶν» ἐν ποικιλίᾳ δογμάτων.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὀφείλει νὰ μελετήση τὴν συνέντευξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καὶ νὰ τοποθετηθῇ δημοσίως, χωρὶς νὰ ὑπολογίση τὰς ἀντιδράσεις τοῦ Φαναρίου καὶ Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡ πέμπτη φάλαγξ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἀπ’ ὅσα εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, σιωπηλῶς ἡ Διοικοῦσα Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἠμνήστευσε καὶ ἀπεδέχθη τὰς παποκαισαρικὰς διαστροφάς, τὰς ὁποίας περιέγραψεν ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις ὡς ἑξῆς: «Ἡ *Παποσύνη διέστρεψε πολλὰ τῶν ἀποκεκαλυμμένων δογμάτων, συνδιαστρέψασα αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ· ἐπενόησε δὲ ἄλλα νέα ἀντιευαγγελικὰ δόγματα, δι’ ὧν κατεπάτησε τὴν συνείδησιν καὶ τὴν διάνοιαν, ἐνεφύσησε τὴν μισαλλοδοξίαν, ἐνέβαλεν τὴν διχόνοιαν μεταξὺ λαῶν καὶ Βασιλέων καὶ πραγματικῶς ἀπεδείχθη νέα κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν Βαβυλών*» (Εὐγενίου Βουλγάρεως, Θεολογικὸν σ. λστ΄, Βενετία 1872).

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὀφείλει νὰ λάβη σαφῆ θέσιν ἔναντι τῶν Οἰκουμενιστῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, οἱ ὁποῖοι φοβούμενοι τὸν ἔντιμον Κλῆρον καὶ τὸν πιστὸν λαόν, κηρύσσουν τὴν Ἕνωσιν μετὰ τοῦ Παπισμοῦ εἰς ἐπίπεδον κορυφῆς, ὡς ἄλλωστε αὐτοδιεκήρυξεν εἰς τὴν συνέντευξίν του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου. Ὀφείλει τὴν σαφῆ θέσιν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπὸ ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν πιστὸν λαόν. Τὴν ὀφείλει πρωτίστως πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοὺς Ἀντιπαπικοὺς Ἁγίους της.

Οἱ Πατέρες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἠναγκάσθησαν νὰ τηρήσουν αὐστηρὰν στάσιν ἔναντι τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς χάριν τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεώς μας, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀγάπης. *«Οὐ γὰρ νικῆσαι ζητοῦμεν, ἀλλὰ προσλαβεῖν ἀδελφούς, ὧν τῷ χωρισμῷ σπαραττόμεθα»*, γράφει ὁ Πέτρος Ἀντιοχείας (Ἐπιστολ. Β΄ 13 PG 120, 7680). Ἂν οἱ Ἅγιοι, Μέγας Φώτιος, Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ ὅλοι οἱ ἀντιπαπικοὶ Πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἦσαν ἀδιάλλακτοι καὶ σταθεροὶ εἰς τὰς θέσεις τῆς Ὀρθοδοξίας, σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀληθὴς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ θὰ ἦτο αὐτὴ ὑποτεταγμένη εἰς τὴν ἀρχομανίαν τοῦ Πάπα, ὡς δούλη αὐτοῦ. Ἡ δὲ Ὀρθόδοξος Θεολογία θὰ εἶχε καταποντισθῇ εἰς τὰς πλάνας τῆς Δύσεως καὶ θὰ εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀλήθειαν. Ὀφείλομεν ὁ πιστὸς λαός, ὁ ἔντιμος κλῆρος καὶ Μητροπολῖται καὶ Καθηγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν νὰ ἐπαγρυπνῶμεν καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους νὰ παραμείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν ἀντιπαπικὴν γραμμὴν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας διακηρύσσοντες: *«Οὐκ ἀρνησώμεθά σου φίλη Ὀρθοδοξία»*. Ἀναμένομεν τὴν θέσιν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀποκαλύπτει εἰς τήν συνέντευξίν του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου. Ὁ τελευταῖος κατέφυγεν εἰς τρομοκρατικάς δηλώσεις διά νά ὑποχρεώση τούς Ἱεράρχας, οἱ ὁποῖοι διακηρύσσουν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι αἱρεσιάρχης, νά σιγήσουν καί νά παρίσταντο εἰς τήν ὑποδοχήν. Οἱ Ἱεράρχαι τῆς Κύπρου μέ ἀντιπαπικόν καί ἀντιαιρετικόν φρόνημα δέν παρέστησαν εἰς τήν ὑποδοχήν τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ καί Ἀρχηγοῦ τῆς Αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ εἰς τήν Κύπρον. Ἀλήθεια πῶς ἠσθάνθησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἱεράρχαι τῆς Κύπρου, ὅταν εἶδον τόν Αἱρεσιάρχην μέ τήν ἰδιότητα τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους νά ἐπιθεωρῇ τό Ἑλληνικόν Στρατιωτικόν Ἄγημα, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Χριστόφια; Τόν ἔβλεπον ὡς Ἀρχηγόν Ἐκκλησίας, Ἀρχηγόν Κράτους, ὡς Ἀρχηγόν Αἱρέσεως ἤ ὡς τόν Ἀρχηγόν τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Λόγων τοῦ Κυρίου μας ἤ ὡς τόν ἀποκλειστικόν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς; Μήπως δύνανται νά μᾶς εἴπουν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἱεράρχαι τῆς Κύπρου, οἱ ὁποῖοι ὑπεδέχθησαν τόν Πάπαν, τόν χειροκρότησαν καί ὑπέβαλον τά σέβη των μετά τήν ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀγήματος ὑπ’ αὐτοῦ, πῶς συμβιβάζεται, ὑπό Ὀρθοδόξων συγχρόνων Πατέρων, ἡ καταστρατήγησις τῆς κατηγορηματικῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου μας ὅτι δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάμειξις τῶν δύο ἐξουσιῶν; Ὁ Κύριος μας διεκήρυξε: «Ἀπόδοτε οὖν τά Καίσαρος Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. 22,21). Ὁ Πάπας τήν κατήργησεν ὡς ἐπίγειος ἡμίθεος, ἀνέπτυξεν τήν θεωρίαν τοῦ Παποκαισαρισμοῦ καί ἔχει προχωρήσει εἰς τήν «ἄμικτον μῖξιν», ὅπως πολύ ὡραῖα τήν ἀπεκάλεσεν ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Ὁ Πάπας προεχώρησεν εἰς τήν «ἄμικτον μῖξιν» διεπόμενος ἀπό ἑωσφορικόν φίλαρχον πνεῦμα. Ὅλαι δέ αἱ ἐνέργειαί του ἔχουν ὡς ἀποκλειστικόν σκοπόν τήν κοσμοκρατορίαν. Τό ἐρώτημα εἶναι, διατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἱεράρχαι τῆς Κύπρου, ἀλλά καί οἱ Πατριάρχαι καί οἱ Ἀρχιεπίσκοποι τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπιβραβεύουν τήν «ἄμικτον μῖξιν», καταργοῦν τάς διακηρύξεις τοῦ Κυρίου μας περί ἀσυμβατότητος τῶν δύο ἐξουσιῶν καί ἀναγνωρίζουν τόν Πάπαν ὡς Ἀρχηγόν Ἐκκλησίας, ὅταν αὐτός εἶναι Ἀρχηγός Ἐκκλησίας, ὅταν αὐτός εἶναι Ἀρχηγός Κράτους καί Ἀρχηγός Αἱρέσεως;

Τό Βατικανόν εἴτε τό θέλουν εἴτε ὄχι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, τά Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καί οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀρχιεπίσκοποι εἶναι Κράτος, ἱδρυθέν τό 755 μ.Χ. Ἱδρύθη διά νά ἱκανοποιήση τήν ἐπιθυμίαν τοῦ Πάπα νά ἀποκτήση τήν δόξαν καί τήν ἐξουσίαν τῶν ἀρχαίων αὐτοκρατόρων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐξουσίας. Διά τοῦτο καί καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ἀπό τό 755 ἕως σήμερον νά ἀναδειχθῇ κοσμοκράτωρ. Εἰς τήν προσπάθειάν του αὐτήν αἱματοκύλησε διά σκληρῶν πολέμων χριστιανικά κράτη. Ἑκατόμβαι Χριστιανῶν προσεφέρθησαν εἰς τήν ματαιοδοξίαν τοῦ Παποκαισαρισμοῦ καί ἐστιγμάτισαν τόν Παπισμόν. Ὁ Πάπας ἐν ὀνόματι τοῦ ἀποστολικοῦ του ἀξιώματος διέπραξε φοβερά ἐγκλήματα. Ἰδιαιτέρως ὅμως ἐπολέμησεν ὑποχθονίως τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τό Ἔθνος μας. Εἶναι γνωστόν ὅτι αἱ σταυροφορίαι μέ τά ἀποτρόπαια ἐγκλήματά των προετοίμασαν τήν καταστροφήν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐπίσης σκοτειναί καί καταχθόνιοι παπικαί ἐνέργειαι ἔφερον τήν Μικρασιατικήν καταστροφήν καί τό δρᾶμα τῆς Κύπρου, διά τό ὁποῖον ἠμνηστεύθη ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς πλειοψηφίας τῶν Ἱεραρχῶν της. Ἀλλά ἀκόμη καί σήμερον ὁ Πάπας συνωμοτεῖ κατά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μέ τόν μῦθον τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος, διαστρέφων τήν ἱστορίαν ἀσυστόλως, διά νά ἐπιτύχη τήν ἀποδυνάμωσιν ἑνός Ὀρθοδόξου Κράτους. Ἐνῶ δέν ἐβοήθησε, ὡς Ἀρχηγός Κράτους, εἰς τήν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ ὁποίου ἡ θέσις δυσχεραίνει καθημερινῶς, παρά τά προκλητικά ἀνοίγματα τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρός τόν Πάπαν καί τό Βατικανόν, ἀλλά καί τήν καταφρόνησιν τῶν Ἱερῶν μας Κανόνων.

ΕΚΤΟΣ ὅμως τῶν προαναφερομένων τόν Βατικανόν εἶναι Κράτος, μέ ὑπουργούς, μέ στρατιωτικάς καί ἄλλας ὑπηρεσίας, μέ πρέσβεις–καρδιναλίους εἰς τήν Γενικήν Συνέλευσιν τοῦ ΟΗΕ, ἔχει ἐφημερίδας, πρακτορεῖον εἰδήσεων, διαθέτει τραπέζας, ἔχει καταγγελθῆ διά τόν πρωταγωνιστικόν του ρόλον εἰς τήν γενοκτονίαν τῶν Σέρβων, διά ἐμπόριον ὅπλων, διά ξέπλυμα βρώμικου χρήματος κλπ. Ἀσκεῖ τέλος διπλωματίαν καί ἐπηρεάζει τήν διεθνῆ οἰκονομίαν διά τῆς συμμετοχῆς εἰς μεγάλας ἑταιρείας καί ἐπιχειρήσεις, ἀφοῦ δέν εἶναι θεανθρώπινος ὀργανισμός, ἀλλά κοσμικός. Πῶς αὐτό τό Κράτος ἀναγνωρίζεται ὡς Ἐκκλησία καί ὁ Ἀρχηγός του ὡς κανονικός Ἐπίσκοπος ὑπό τῶν κεφαλῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἀντί νά καταγγέλλουν τάς πλάνας, τάς διαστροφάς τοῦ Παπισμοῦ, τόν καισαροπαπισμόν, νά τόν παροτρύνουν νά μετανοήση καί νά ἐπιστρέψη εἰς τήν Ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποδέχονται τήν αἵρεσίν του καί διακηρύσσουν ὅτι εἶναι κανονική Ἐκκλησία καί ὁ Ἀρχηγός τοῦ Βατικανοῦ–Αἱρεσιάρχης Πάπας, κανονικός Ἐπίσκοπος. Οἱ σημερινοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν φυλάσσουν τά μεγάλα καί σοβαρά εἰς ἀντίθεσιν μέ τούς Ἁγίους Πατέρας. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες δέν ἀπεδέχοντο συσχηματισμόν ἤ συνθηκολόγησιν μέ τάς μικράς ἤ μεγάλας αἱρέσεις. Οἱ σημερινοί συνθηκολογοῦν καί λησμονοῦν τήν ρῆσιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «ἐν γάρ μικρᾷ πλάνῃ πολύς ἡμάρτηται λόγος» (P.G. 32, 1076A).

Η ΟΥΝΙΑ ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΨΕΥΔΟΥΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γικό μοντέλο τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν». Στό μνημονευθέν κείμενο τοῦ Freising γράφεται σχετικά: *«Τώρα πού αἱ Ἐκκλησίαι μας συναντῶνται ἐπί τῆς ἐκκλησιολογικῆς βάσεως τῆς κοινωνίας μεταξύ ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, θά ἦτο λυπηρόν νά καταστραφῇ τό ἐπιτευχθέν ἐν τῷ Διαλόγῳ σπουδαῖον ἔργον διά τήν ἑνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, μέ ἐπιστροφήν εἰς τήν μέθοδον τῆς Οὐνίας»* (6δ). Τό μοντέλο αὐτό ἰσχύει πράγματι στίς σχέσεις μεταξύ τῶν τοπικῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, στό ὁποῖο ἡ συνοδικότης καί σέ τυπικό καί σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο δέν ἐπιτρέπει σέ κανένα πρῶτο νά διεκδικεῖ παγκόσμια δικαιοδοσία ὑπεράνω ὄχι μόνο τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν, ἀλλά καί ὑπεράνω τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων. Τήν ἰσότητα ὅμως τῶν προκαθημένων, ἀκόμη καί τῶν ἐπισκόπων, καί τήν ὑπεροχική αὐθεντία τῆς συνόδου, δέν τήν δέχεται οὔτε πρόκειται νά τήν δεχθεῖ τό Βατικανό, ὅπως φαίνεται καί στίς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς καί σέ σύγχρονες δηλώσεις καί ἐνέργειες, ὅπως αὐτή τῆς καταργήσεως τοῦ παλαιοῦ τίτλου «πατριάρχης τῆς Δύσεως» γιά τόν πάπα, ὁ ὁποῖος περιορίζει τοπικά τήν δικαιοδοσία του. Μᾶς κοροϊδεύει καί μᾶς παραπλανᾶ τό Βατικανό μέ τό μοντέλο τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἐπιδιώκει μία νέα Οὐνία, διευρυμένη καί ἐλαστική μέ ὀλάνοικτα καί ἀπεριόριστα τά ὅρια τῆς ποικιλομορφίας σέ ὅλα τά θέματα πίστεως καί ζωῆς, μέ μοναδικό ὅριο τήν ἀναγνώριση τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα. Αὐτό εἶναι βασικά τό πρότυπο τῆς παλαιᾶς Οὐνίας, τό ὁποῖο ἐπιτρέπει στούς ἑνουμένους μέ τήν Ρώμη Χριστιανούς νά διατηρήσουν τούς λειτουργικούς τύπους, τίς ἱερές εἰκόνες, τήν ἀμφίεση τῶν κληρικῶν, ἄλλα ἤθη καί ἔθιμα, σέ μερικές μάλιστα περιπτώσεις δέν ἀπαιτεῖ οὔτε τήν ἑνότητα στήν πίστη. Διεπίστωσαν ὅτι τό πρῶτο μοντέλο ἑνότητος πού ἐφήρμοσε ὁ Παπισμός, ὁ ἐκλατινισμός, εἴτε αὐτός γινόταν βιαίως μέ τίς σταυροφορίες, εἴτε μέ προσωπικό προσηλυτισμό, δέν εἶχε μεγάλα καί μόνιμα ἀποτελέσματα, γι’ αὐτό καί ἐκ μέρους τῶν Ἰησουϊτῶν ὡς πιό ἀποτελεσματική μέθοδος, πού ὁδηγεῖ στήν ἑνότητα μέ τή Ρώμη, ἐπινοήθηκε ἡ ἀπατηλή μέθοδος τῆς Οὐνίας, ἔστω καί ἄν ὁ τρόπος δέν εἶναι ἅγιος καί ἀληθής, ἀφοῦ κατ’ αὐτούς «ὁ σκοπός ἁγιάζει τά μέσα». Κατά τήν Χριστιανική Ἠθική πρέπει καί τά μέσα νά εἶναι ἅγια καί ὁ σκοπός. Δέν ἐπιτρέπεται νά καταστρέφεται ἡ ἑνότητα στήν πίστη καί στή λατρεία, γιά τόν στόχο τῆς ἑνότητος κάτω ἀπό τόν πάπα, πού καί αὐτός εἶναι ψεύτικος, ἀντιευαγγελικός, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει τό θεοπαράδοτο καί ἀποστολοπαράδοτο πρότυπο διοικήσεως, δηλαδή τό συνοδικό, ἀλλά ἡ ἀπόλυτη μοναρχία τοῦ πάπα. Ἡ ἀληθινή ἑνότητα ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἑνότητα στήν πίστη, στήν λατρεία καί στήν διοίκηση. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο ἑνότητος στήν ἀρχαία Ἐκκλησία, τό ὁποῖο τηρεῖ καί ἐφαρμόζει ἀπαράλλακτα ἡ Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία. Ἡ μέθοδος τῆς Οὐνίας εἰσάγει ψεύτικη, κατ’ ὄνομα, ἑνότητα, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπιτρέπει ἀπεριόριστη ποικιλομορφία στήν πίστη καί στή λατρεία, ἡ ὁποία ὁλοφάνερα καταστρέφει τήν ἑνότητα, εἶναι ἁπλῶς ἕνα προσωπεῖο, μία καρικατούρα, μία μάσκα ἑνότητος, στηρίζεται καί σέ αἱρετική ἐκκλησιολογία, διότι μέ τό πρωτεῖο δικαιοδοσίας τοῦ πάπα, πού εἶναι θεσμός ἀνθρωπίνου δικαίου, ἀνατρέπει τό συνοδικό πολίτευμα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι θεσμός θείου δικαίου. Ἡ ποικιλομορφία ὅμως στήν Ἐκκλησία ἐπιτρέπεται μόνο σέ δευτερεύοντα θέματα τοπικῶν παραδόσεων καί ἐθίμων, πού δέν θίγουν τά βασικά τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς διοικήσεως.

Ὅσοι στίς ἡμέρες μας ἀκολουθοῦμε καί προβάλλουμε τήν ἀληθινή ἑνότητα στήν πίστη, στή λατρεία καί στήν διοίκηση ἀνησυχοῦμε γιά ὅσα τεκταίνονται καί συσκευάζονται ἄνωθεν, ἐρήμην τοῦ λαοῦ, στόν θεολογικό διάλογο μέ τούς παπικούς, ὅπου στό ἑτοιμασθέν κείμενο τῆς Ραβέννας πού συζητήθηκε καί στήν Κύπρο τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2009, παρέσυραν δυστυχῶς οἱ Παπικοί τούς Ὀρθοδόξους σέ συζήτηση τοῦ ἀνύπαρκτου παγκόσμιου «πρωτείου» τοῦ πάπα, χωρίς τό ὁποῖο εἶναι ἀδύνατον ὁ Ἑωσφορικός Παπισμός νά δεχθεῖ ὁποιαδήποτε ἕνωση. Ἔχουμε ἐπί θύραις νέα Οὐνία, γι’ αὐτό καί ὁ συμπρόεδρος τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, Καρδινάλιος Κάσπερ, ἐξέφρασε τήν ἱκανοποίησή του, γιατί πρώτη φορά μετά ἀπό αἰῶνες οἱ Ὀρθόδοξοι συζητοῦν γιά κάποιας μορφῆς παγκόσμιο πρωτεῖο τοῦ πάπα. Τό Βατικανό εἶναι ἀναξιόπιστο καί μᾶς ἐξαπατᾶ. Δέν μπορεῖ γιά τόν Παπισμό νά ὑπάρξει ἕνωση χωρίς τό πρωτεῖο τοῦ πάπα· πρέπει νά συγκαλέσουν ἄλλη οἰκουμενική σύνοδο, γιά νά ἀλλάξουν τήν ἐκκλησιολογία τους· νά ἀλλάξουν τό «Περί Ἐκκλησίας Διάταγμα» τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου. Ἀκόμη καί ἄν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί θεολόγοι στόν Διάλογο πεισθοῦν ἀπό τούς Ὀρθοδόξους καί ὑπογράψουν κείμενο, ὅπου καταργεῖται κάθε μορφῆς πρωτεῖο, καί γίνονται δεκτά μόνον τά πρεσβεῖα τιμῆς τοῦ πάπα καί ἄλλων πατριαρχῶν, ὑπεράνω δέ ὅλων τῶν πρώτων τεθῆ ἡ αὐθεντία τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό κείμενο αὐτό θά ἀπορριφθεῖ ἀμέσως ἀπό τήν Ρώμη καί θά ἐξαφανισθεῖ, ὡς μηδέποτε γενόμενον. Ἔτσι ἔγινε μέ τό κείμενο τοῦ Freising στό Μόναχο τόν Ἰούνιο τοῦ 1990, τό ὁποῖο κατεδίκαζε τήν Οὐνία. Ἡ Ρώμη τό ἀπέρριψε, τό ἐξαφάνισε καί μᾶς παρέσυρε στή σύνταξη νέου κειμένου γιά τήν Οὐνία στό Balamand τοῦ Λιβάνου τό 1993, ὅπου μία κουτσουρεμένη ὀρθόδοξη ἀντιπροσωπεία (ἀπουσίαζαν ἕξη αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες) ἀθώωσε τήν Οὐνία μαζί μέ τούς παπικούς θεολόγους[1], γιά νά ὑπάρχει συμφωνία πρός τήν Β΄ Βατικανή Σύνοδο, πού ἐπαινεῖ τήν Οὐνία, καί γιά νά μπορεῖ νά παραμένει ὡς πρότυπο ἑνότητος μέ τούς Ὀρθοδόξους κατά τό κείμενο τῆς Ραβέννας καί τῆς Κύπρου. Δηλαδή ἡ Ρώμη δέχεται μόνο ὅσα συμφωνοῦν μέ τίς δικές της παρεκκλίσεις καί ἀπορρίπτει τά τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι διάλογος αὐτός ἤ προσωπεῖο καί καρικατούρα διαλόγου, σάν τήν Οὐνία; Καί δεχόμαστε ἀκόμη νά συμμετέχουμε σέ ἕνα προσχηματικό, ψεύτικο καί ἀναξιόπιστο Διάλογο, τοῦ ὁποίου ἡ κατάληξη εἶναι γνωστή, ἡ ἀπόρριψη ὅσων δέν συμφωνοῦν μέ τά παπικά δόγματα;

Ἡ στάση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἡγεσίας στά θέματα αὐτά μετά τόν ἀρχιεπίσκοπο Σεραφείμ ἦταν ἀπογοητευτική. Φθάσαμε στό σημεῖο πολλοί ἀπό ἐμᾶς νά σκεπτόμαστε ἐφαρμογή τοῦ 15ου κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου (861 ἐπί Μ. Φωτίου), πού ἐπιτρέπει, χωρίς νά ἐπιβάλει, τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν μή ὀρθοδοξούντων ἐπισκόπων, ὅπως ἔπραξαν τό 1970 ὁ ὑπερεκατοντούτης μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Αὐγουστῖνος, οἱ ἀείμνηστοι μητροπολίτες Παραμυθίας Παῦλος καί Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος καί τό σύνολο σχεδόν τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, διακόψαντες τό μνημόσυνο τοῦ πατριάρχη Ἀθηναγόρα. Τώρα, μολονότι τά σύννεφα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Φιλοπαπισμοῦ εἶναι ἀκόμη πυκνά, ἔχει ἀρχίσει νά ξανοίγει ὁ ὁρίζοντας· ὑπάρχουν ἀκτῖνες φωτός. Ὑπάρχει ἡ ἀπόφαση τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, ἡ ὁποία ἐπαναφέρει τήν πορεία της ἐπί τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων καί καθορίζει τά πλαίσια στά ὁποῖα πρέπει νά κινηθοῦν οἱ ἀντιπρόσωποί της στόν Θεολογικό Διάλογο σχετικά μέ τό «πρωτεῖο» τοῦ πάπα. Ὑπάρχει ἡ δική σας μεγάλη καί στεντόρεια φωνή, ἡ ἀκοίμητη καί διαρκής δράση, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Πειραιῶς. Μᾶς ἐκπλήσσει ἡ τόλμη καί ἡ παρρησία σας σέ πλῆθος θεμάτων πίστεως καί ζωῆς· τεθήκατε ἤδη ἐπί κεφαλῆς τοῦ ἀντιπαπικοῦ καί ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος, ὅπως ἀποδεικνύει καί αὐτή ἡ σημερινή ἡμερίδα πού θέσατε ὑπό τήν αἰγίδα σας. Ὑπάρχουν οἱ συνεπίσκοποί σας, πού ὑπέγραψαν μαζί σας τήν «Ὁμολογία Πίστεως κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἄλλοι ἐπίσκοποι πού δέν ὑπέγραψαν, ἀλλά συμφωνοῦν, τά ἕξη ἁγιορειτικά μοναστήρια πού ὑπέγραψαν καί πλῆθος ἄλλο μοναστηριῶν, ἀνδρικῶν καί γυναικείων, ἑκατοντάδες ἡγουμένων, ἱερομονάχων, ἐγγάμων κληρικῶν καί μοναχῶν καί χιλιάδες λαοῦ πού ὑπέγραψαν καί ἐξακολουθοῦν νά ὑπογράφουν, καί ἔχουν κατακλύσει ἀπόψε, ξεπερνώντας κάθε προσδοκία, τήν μεγάλη αὐτή αἴθουσα.

Ἐλπίζουμε καί πιστεύουμε ὅτι δέν θά ὁδηγηθοῦμε σέ μία νέα Οὐνία, σέ ἀναγνώριση ὁποιασδήποτε μορφῆς παγκοσμίου πρωτείου τοῦ πάπα. Ἄν ὅμως οἱ δυνατοί καί ἰσχυροί, οἱ νέοι Βέκκοι, Βησσαρίωνες καί Ἰσίδωροι, ἐπιβάλουν αὐτήν τήν ἐξέλιξη, θά ἀγωνισθοῦμε ὅλοι μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ὅλων τῶν ὁμολογητῶν καί ἀγωνιστῶν Ἁγίων, γιά ἄλλη μία φορά νά τήν ἀκυρώσουμε καί νά τήν ἀχρηστεύσουμε.

[1]. *Ὅλα τά σχετικά μέ τήν Οὐνία στόν Διάλογο ὡς καί τά κείμενα τοῦ Freising (1990) καί τοῦ Balamand (1993) βλ. εἰς Πρωτοπρ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, Οὐνία. Ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση, Θεσσαλονίκη 2002.*

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἄλλοι οἰκουμενισταὶ ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς Μάρτυρας τῆς Πίστεως μας εἰς τὰς «ἀποθήκας». Οἱ Ἅγιοι μας εἶχον διαφορετικὴν ἄποψιν διὰ τὸν παπισμόν. Μερικὰ παραδείγματα:

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἔγραφε: «Ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι αἱρετικοί, δὲν εἶναι καμμία χρεία νὰ κάμωμεν καμμίαν ἀπόδειξιν. Αὐτὸ γὰρ τοῦτο, ὅπου τόσον μῖσος καὶ τόσην ἀποστροφὴν ἔχομεν ἤδη τόσους αἰῶνας πρὸς αὐτούς, εἶναι μία φανερὰ ἀπόδειξις, ὅτι ὡς αἱρετικοὺς τοὺς βδελυσσόμεθα».

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐπισημαίνει: «Μήτε ἡ Παπική, μήτε ἡ τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι τὴν μὲν πρώτην ἠλλοίωσαν αἱ καινοτομίαι καὶ ὁ ἐπάρατος δεσποτισμός, ὧν ἕνεκα καὶ ἀπεσχίσθη τῆς Ὀρθοδόξου, τὴν δευτέραν ἐπίσης αἱ ἀναρίθμητοι καινοτομίαι καὶ ἡ παντελὴς ἀναρχία καὶ διαφωνία. Μόνη δὲ ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διετήρησεν ἄνευ οὐδεμιᾶς καινοτομίας τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκεραίαν καὶ ἐν μόνῃ ταύτῃ ὑπάρχει ἡ ἑνότης, περὶ ἧς ὁ Σωτὴρ παρεκάλει τὸν Πατέρα λέγων: «Πάτερ Ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἕν, καθὼς ἡμεῖς…» (Ἰωάν. 17, 11) τοῦ θ’ ὅπερ βλέπομεν ἐν τῇ καθολικῇ αὐτῆς πράξει».

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς (Mansi 31A, 885DDE) ἔλεγε: «Οὐ μόνον εἰσὶν οἱ λατῖνοι σχηματικοί, ἀλλὰ καὶ αἱρετικοί… Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ δι’ ἄλλο τι ἐσχίσθημεν αὐτῶν, εἰ μὴ ὅτι εἰσὶν αἱρετικοί· διὸ οὐδὲ πρέπει ὅλως ἑνωθῆναι αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐκβάλωσι τὴν προσθήκην ἀπὸ τοῦ Συμβόλου καὶ ὁμολογήσωσι τὸ Σύμβολον, καθὼς καὶ ἡμεῖς».

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ἐπίσης, διακηρύσσει: «Φεύγετε αὐτούς, ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ. Καὶ οὐ θαυμαστόν· «αὐτὸς γὰρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός». Οὐ θαῦμα οὖν, εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζωνται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν… Στήκετε κρατοῦντες τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε, τά τε ἐγγράφους καὶ τὰς ἀγράφους, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ. Θεὸς δὲ ὁ πάντα δυνάμενος καὶ ἡμᾶς αὐτῶν ἀπαλλάξας ὡς πονηρῶν ζιζανίων, οἷα καθαρὸν καὶ εὔχρηστον σῖτον εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀποθήκας συνάξειεν».

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἐτόνιζε: «Ἐγώ, ἀδελφοί μου, ἐκπαιδεύτικα εἰς τὴν σπουδὴν σαράντα καὶ πενῆντα χρόνους. Ἐδιάβασα πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία καὶ περὶ Ἑβραίων καὶ περὶ Εἰδωλολατρῶν καὶ περὶ ἄλλων ἀσεβῶν καὶ αἱρετικῶν. Ἐρεύνησα τὰ βάθη τῆς σοφίας. Οἱ ἄλλες Πίστες εἶναι ψεύτικες, κάλπικες. Μόνον ἡ δική μας Πίστις ἡ Χριστιανικὴ εἶναι Ὀρθόδοξος, ἀληθινὴ καὶ Ἁγία». Ὁ ἴδιος ἐπίσης ἐκήρυσσε: «Ὁ ἀντίχριστος εἶναι· ὁ ἕνας ὁ Πάπας καὶ ὁ ἕτερος… Τὸν πάπαν νὰ καταρᾶσθε, διότι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία».

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης ἐπεσήμαινε: «Καμμιὰ ἄλλη Χριστιανικὴ ὁμολογία, ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν μπορεῖ νὰ ὁδηγήση τὸν ἄνθρωπο στὴν τελειότητα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, στὸν ἁγιασμό, στὴν τέλεια κάθαρσι ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, στὴν αἰωνιότητα, διότι οἱ ἄλλες, οἱ μὴ Ὀρθόδοξες ὁμολογίες, κατέχουν «τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ» (Ρωμ. 1, 18), ἐνόθευσαν τὴν ἀλήθειαν μὲ τὴν σοφιστεία καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἔτσι δὲν κατέχουν τὰ μέσα τῆς χάριτος γιὰ τὴν ἀνακαίνισι τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ τὰ ἔχει μόνον ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ μόνη «Ἁγία καὶ ἄμωμος» (Ἐφ. 5, 27).

Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον

Ἀλλὰ καὶ τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, ὅταν αἱ κεφαλαί του ὑπερασπίζοντο τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ δὲν τὴν ἐπρόδιδον ὡς αἱ σημεριναὶ διεκήρυσσεν ὅτι ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι Ἐκκλησία καὶ ἀποτελεῖ αἵρεσιν.

Εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1838, διὰ τῆς ὁποίας ἐστρέφετο κατὰ τῶν Λατινικῶν Καινοτομιῶν, ἐτονίζοντο μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα: «κατέχετε λοιπόν, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητά, τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν ἡμῶν ἐν ἀκεραιότητι, ἐν εὐθύτητι γνώμης, ἐν ἀπλάστῳ καρδίᾳ, ἐν καθαρᾷ ψυχῇ συνειδότι, ἀκεραίαν, ἀπαραχάρακτον, ἀπαράβατον, ἀμετάθετον, ἀδιάβλητον, ἀνυπόκριτον, καὶ ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπεκάλυψεν ἡμῖν, καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι παρέδωκαν καὶ αἱ θεόπνευσται ἑπτὰ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐπεκύρωσαν, δίχα προσθήκης, δίχα ἀφαιρέσεως, δίχα παρεκτροπῆς τινός, ἢ ἀλλοιώσεως, ἵνα ἕξητε σωτηρίαν τὴν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν».

Αἱ σύγχρονοι κεφαλαὶ τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ἔχουν ἀντίθετον ἄποψιν ἀπὸ αὐτὴν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ δι’ αὐτὸ ὅσα παρέλαβον ὑπ’ ἐκείνων τὰ ρίχνουν εἰς τὰς ἀποθήκας, διακηρύσσουσαι ἀντιθέτους ἀπόψεις καὶ θέσεις ἀπὸ Ἐκείνους. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐλάμπρυναν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν «ἐμεγάλωσαν». Οἱ σημερινοὶ ἀπορρίπτουν τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως μας, συρρικνώνουν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἀδειάζουν τὰς Ἐκκλησίας. Ἠμπορεῖ αἱ κεφαλαὶ νὰ προδίδουν καὶ νὰ διακηρύσσουν, ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, τὴν ἕνωσιν τῶν «ἐκκλησιῶν» εἰς ἐπίπεδον «προκαθημένων», ἀλλὰ ὁ πιστὸς λαὸς δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀποδεχθῇ. Τὸν πιστὸν λαὸν θὰ τὸν καθοδηγῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ Βρυεννίου: «Τὸ Πατροπαράδοτον σέβας οὐκ ἀρνησόμεθα… Ἐν τούτῳ ἐγεννήθημεν, εἰς τοῦτο ἐβαπτίσθημεν, τούτῳ συνανεστάφημεν, ἐν τούτῳ ζῶμεν καὶ ἐν τούτῳ κοιμηθησόμεθα· εἰ δὲ καιρὸς καλέσει, μυριάκις ὑπὲρ τούτου ἀποθανούμεθα καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς τῆς ἀληθοῦς ταύτης ὁμολογίας χωρίσαι δυνήσεται. Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια, μηδὲ μετατίθη νομοθεσίας ἀρχαίας… Ἄχρι τέλους, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, μείνωμεν ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ στερροί, ἄρραγῆ φυλάξωμεν τὴν εὐσέβειαν, ἀσάλευτον καὶ βεβαίαν τὴν πίστιν τηρήσωμεν, αἰδεσθῶμεν τοὺς Πατέρας, εὐλαβηθῶμεν τοὺς Ἁγίους, φοβηθῶμεν τὸν Κύριον, καὶ μὴ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν προδῶμεν. Οὐδεὶς ἡμᾶς ἠναγκάζει, οὐδὲ βιάζεται προφανῶς, ἂν μὴ ἡμεῖς τοῦ καλοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος ἡμᾶς αὐτοὺς ἀποστήσωμεν. Στῶμεν, λοιπόν, ἀνδρείως καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς ἀνατρέψαι δυνήσεται».

Εἰς ἄλλας στήλας δημοσιεύομεν τὴν ἀποκαλυπτικὴν συνέντευξιν τοῦ Ἀρχιεπ. Κύπρου διὰ τῆς ὁποίας διακηρύσσεται ἡ προδοσία τῆς Πίστεώς μας ὑπὸ τῶν συγχρόνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ρίπτουν εἰς τὰς ἀποθήκας τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θέσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὸν αἱρεσιάρχην Πάπαν καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ παπισμοῦ.